

Морето в мен

Зима е. Единственото, което виждам са очите на това момче. Какви красиви очи. Като море по време на буря. В сините студени кръгчета се виждат сълзите му, които сякаш карат вълните да се движат. Вижда се вятарът, който безмилостно се бори с морето. Това момче... то е дете на морето.

Ах, морето... Не се притеснявайте няма да се правя на Тони Димитрова и няма да ви пея. И по-добре! Пея ужасно. Пълен музикален инвалид съм. Но когато човек се сети за море, не е ли нормално носталгично да въздъхне „Ах, морето“? Просто не успях да се въздържа.

Гледам очите му и те ме пренасят във времето и пространството. Вече не е зима, не съм в Монтана. Юли е. В Бургас съм. На плажа. Краката ми отново усещат пясъка, сякаш за първи път. Спомняте ли си този първи миг на плажа, първия допир на песъчинките? Усещането е невероятно нали? Тези очи ме върнаха точно там. При първата ми среща с морето.

Давя се в спомени. Виждам водата, която безмилостно се разбива в скалите и се превъща в морска пяна и мъгла. Пръските са магични. Искам да съм отново там. Не ме интересува, че сега е зима. Искам морето. Сутрин да ставам рано и да потъвам в изгрева. Слънцето лениво и плахо да изплува над хоризонта. Да седя на пясъка и да чакам слънчевите лъчи да достигнат до мен. Да влизам бавно в кристалната вода и да се усмихвам. Да чувствам, че никога не съм била по-щастлива. Сякаш се влюбвам за първи път. Влюбвам се в морето толкова безмилостно жестоко, толкова болезнено много, че дори при мисълта за раздяла с него се давя и вътрешно започвам да умирам. Копнея да излизам на брега, да се отпускам директно върху топлия пясък и да чета книга. В нея също да се говори за морето, но в друго време, от друга гледна точка, а аз да правя сравнение със синьото съкровище пред мен всеки път преди да прелистя страницата.

Мечтая вечер да се разхождам, следвана от бриза, гонейки слънцето и да му се моля да не си отива, да остане с мен край морето поне още малко. Времето сякаш спира. Морето е около нас и в самите нас. Водата тече, променя се. Ние също се променяме, но никога не забравяме морския бряг.

Минават години, а аз пак съм на кея в Бургас. Вървя по доковете и гледам как морето милва корабите. Връщам се на плажа. Заливат ме спомени. Виждам едно момче от онази рядка порода – „говорещите с морето“. Очите му са сини и променливи точно като солената вода. Лови раци. Спомням си как когато бях малка и аз го правех. Ловях раци, гонех медузите и събирах миди по брега. Търсех морски дяволчета и въздушни кули, но това време отмина. Спомените ме задушават. В ума ми са всички лета на

морето. Цялата магия, която очите ми са видели в Бургас. Сещам се как наблюдавах с интерес мидите, ядящи водорасли.

Решавам, че ще се гмурна в търсене на рапани за последно. Наблюдавам морските обитатели. Откривам красивите рапанови раковини. Изведнъж сякаш съм в Атлантида. Сигурна съм, че тя се намира точно там, край морето в Бургас. Не мога да си обясня по друг начин красотата му.

Мечтая си за една малка къщичка точно там, на плажа. Първото нещо, което виждам сутрин, когато стана и последното нещо вечер, преди да заспя да бъде пясъкът и морето, изгревите и залезите, сините очи в тон с морето... Очите на моето момче. Да се разхождам по ефирната си лятна рокличка на цветчета с него по плажа по цял ден, а вечер, когато се приберем вкъщи да наблюдаваме звездите и Луната, отразяващи се в гладката водна повърхност. Да имаме малка веранда с шезлонг на нея. Да сядам там и да мечтая, докато гледам към магическото море, да пиша и да рисувам. Морето е вдъхновението, за което мечтае всеки творец.

Време е да се връщам в родния град, а толкова много не искам да изоставя морето. Боли. Сякаш някой се опитва да изтръгне сърцето ми, спомените, мечтите и копнежите. Сякаш някой иска да ампутира морето от мен. А аз мечтая да остана завинаги край него. Отивам край скалите. Качвам се на върха на най-високата. Морето е бурно. Вълните се разбиват безмилостно в скалата. Пръските вода ме намокрят, а аз се чувствам по-щастлива и по-свободна от всякога. Морето е пред мен. Скачам. Давя се във вълните. Ставам част от него. Щастлива съм.

Изведнъж чувам лай на куче някъде около мен. Момчето с морскосините очи си е отишло. Неволно докосвам изтръканата ръковина на врата си. Направих я на гердан след първото ми лято в Бургас и все още я нося. Никога няма да я сваля, защото разделя ли се с нея, значи да се разделя и с морето, а не мога да си го позволя.